

Sygnatura akt: V GC 1300/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 23 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Sowa

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2017 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: E. O.

przeciwko: D. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda E. O. kwotę 8.552,92 zł (osiem tysięcy pięćset pięćdziesiąt dwa złote 92/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot:

- 3.160,00 od dnia 09 września 2016r. do dnia zapłaty,
- 2.412,00 od dnia 25 września 2016r. do dnia zapłaty,
- 2.460,00 od dnia 26 października 2016r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanego D. K. na rzecz powoda E. O. kwotę 2.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.817,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1300/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 kwietnia 2017 r. (data wpływu) powód E. O. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) E. O. w K. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o zasądzenie od pozwanego D. K. kwoty 8.552,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwoty 3.160,00 zł od dnia 09 września 2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.412,00 zł od dnia 25 września 2016 r. do dnia zapłaty i od kwoty 2.460,00 zł od dnia 26 października 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż sprzedał pozwanemu olej napędowy i z tego tytułu wystawił trzy faktury VAT. Towar został odebrany na podstawie potwierdzeń odbiorów dla każdej z faktur oddzielnie. Pozwany nie zapłacił należności, a wezwanie do zapłaty z dnia 27 marca 2017 r. pozostało bez odpowiedzi. Powód podniósł, że obok należności z faktur dochodzi również zapłaty kosztów windykacji w łącznej kwocie 520,92 zł (3 x równowartość 40 euro).

W dniu 26 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie Referendarza Sądowego wydał w sprawie sygn. akt V GNC 1555/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym uwzględnił żądanie pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany i złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zwolnienie od kosztów sądowych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, iż dokonywał u powoda okresowych zakupów paliw płynnych. Nie kwestionował zasadności roszczenia ani faktu, iż nie uregulował dochodzonej pozwem należności. Wskazał, że wniesienie sprzeciwu miało mu umożliwić zawarcie z powodem ugody sądowej.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 26 czerwca 2017 r. (data wpływu) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i nie wyraził zgody na ugodowe zakończenie sporu.

Zarządzeniem z dnia 05 września 2017 r. Referendarz Sądowy zwrócił pozwanemu wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, albowiem w określonym terminie nie uzupełnił jego braków formalnych.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powód sprzedawał pozwanemu olej napędowy.

(okoliczność bezsporna).

W dniu 25 sierpnia 2016 r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.160,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 08 września 2016 r. Dnia 17 września 2016 r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.412,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 24 września 2016 r. Zaś w dniu 11 października 2016 r. powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.460,00 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 25 października 2016 r.

Każdorazowo pozwany pokwitował odbiór zakupionego paliwa i upoważnił powoda do wystawienia faktury VAT bez podpisu odbiorcy.

(dowód: faktury VAT k. 6-8, paragony k. 6-8, potwierdzenie odbioru k. 9-11).

Pozwany nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do jakości i ilości zakupionego paliwa. Mimo to nie uregulował należności w terminach wskazanych w wystawionych przez powoda fakturach VAT.

(okoliczność bezsporna).

Pismem z dnia 27 marca 2017 r. powód reprezentowany przez firmę windykacyjną wezwał pozwanego do zapłaty kwoty obejmującej należności wynikające z powołanych wyżej faktur faktury wraz z należnymi odsetkami i kosztami windykacji w wysokości równowartości 40 euro (x3) w terminie 3 dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie do zapłaty zostało nadane na pocztę tego samego dnia.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 12 wraz z potwierdzeniem nadania k. 13).

Zakreślony w wezwaniu do zapłaty termin upłynął bezskutecznie.

Okoliczność bezsporna.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt przez stronę powodową.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie zostały one również zakwestionowane przez pozwanego.

Na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2017 r. Sąd pominął wniosek pozwanego o przesłuchanie go, albowiem wezwany na rozprawę do osobistego stawienia pod rygorem pominięcia dowodu z jego przesłuchania i skutków z art. 6 kc nie stawiał się.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako zasadne, zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził od pozwanego zapłaty za sprzedany towar objęty fakturami VAT dołączonymi do pozwu.

Zgodnie z treścią art. 535§1 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Ponadto jeżeli rzecz sprzedana ma być przysłana przez sprzedawcę, kupujący obowiązany jest zapłacić cenę dopiero po nadejściu rzeczy na miejsce przeznaczenia i po umożliwieniu mu jej zbadania. Z tą chwilą, przy takich okolicznościach sprzedaży, sprzedawca – przenosząc własność i wydając rzecz – spełnia swoje zobowiązanie (art. 535 kc), a kupujący – odbierając rzecz – obowiązany jest wykonać swoje, tj. zapłacić sprzedawcy cenę (por. uchwała SN z dnia 18 listopada 1994 r., III CZP 144/94, OSNC 1995, nr 3, poz. 47). Wymagalność zaś roszczenia sprzedawcy o zapłatę ceny powstaje z chwilą, gdy sprzedawca spełni swoje świadczenie wzajemne, czyli wyda nabywcy przedmiot sprzedaży (por. wyrok SN z dnia 15 listopada 1989 r., III CRN 354/89, OSP 1991, z. 7, poz. 187). Konsensualny, odpłatny i wzajemny charakter umowy sprzedaży przesądza o tym, iż samo przyjęcie towaru za oferowaną na fakturze cenę stosownie do art. 488§1 kc rodzi natychmiastowy obowiązek zapłaty, o ile strony uprzednio nie zawierały umowy odmiennie regulującej warunki zapłaty (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 17 stycznia 1992 r., I ACr 3/92, OSA 1992, z. 7, poz. 61).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany nie kwestionował powództwa ani co zasady, ani co do wysokości i przyznał okoliczności podniesione przez powoda w pozwie. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, iż nabył u powoda objęty żądaniem olej napędowy. Przyznał również, że nie uregulował należności w przewidzianych do tego terminach z uwagi na trudności finansowe.

Wraz z wezwaniem na termin rozprawy pozwany otrzymał pouczenia o treści art. 162, 207, 217, 229 i 230 kpc. Została zatem poinformowany o skutkach procesowych składanych oświadczeń.

Zgodnie z treścią art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

„Fakty przyznane” w rozumieniu powołanego przepisu to fakty podane przez jedną stronę i potwierdzone jako zgodne z prawdą przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia złożonego w toku postępowania, zarówno ustnego jak i pisemnego.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż przyznanie przez pozwanego faktów wskazanych przez powoda w pozwie nie budzi jego wątpliwości i powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Strony wiązała umowa sprzedaży, zaś wystawione faktury VAT wskazywały sposób i termin spełnienia świadczenia. Z uwagi na okoliczność, że pozwany spóźnił się ze spełnieniem świadczenia w określonym terminie, to ziściły się przesłanki do uwzględnienia żądania powoda również w zakresie odsetek za czas opóźnienia.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 7 ust. 1 i 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2015 r., poz. 403 ze zm.) oraz art. 482§1 kc.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 powołanej ustawy w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie, 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie. Zaś w myśl ust. 2 termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.

W przedmiotowej sprawie nie było kwestionowane przez pozwanego, że powód spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty. Zaś z treści faktur jednoznacznie wynika termin zapłaty ceny za sprzedany towar. Pozwany natomiast nie zakwestionował wysokości odsetek, ani sposobu i okresu ich naliczenia. Dlatego też Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od każdej z dochodzonych należności pozwem należności od pierwszego dnia po upływie terminu płatności wskazanego w fakturze do dnia zapłaty.

Powód domagał się również zapłaty kosztów windykacji w łącznej kwocie 520,92 zł (3 x równowartość 40 euro).

Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684) w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016 r. wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności.

Ustawodawca zatem przewidział dla wierzyciela swoisty ryczałt będący rekompensatą za koszty starań w celu odzyskania należności w wysokości równowartości 40 euro. Ta stała rekompensata przysługuje od dłużnika, przy czym wierzyciel nie jest zobligowany do wykazania poniesienia w tej wysokości wydatków.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie powód przedkładając faktury VAT oraz wezwanie do zapłaty udowodnił, że należy mu się zwrot kwoty stanowiącej równowartość 40 euro według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, gdyż poznana nie uregulowała należności we wskazanym w nich terminie. Dlatego też zasądził tę kwotę zgodnie z żądaniem pozwu (3 x równowartość 40 euro)

Mając na względzie powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę żadaną pozwem (pkt 1 sentencji wyroku).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98§1 i 2 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 300,00 zł obliczona zgodnie z art. 28 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 1.800,00 zł obliczone zgodnie z §6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 ze zm.).

Pozwany przegrał proces w całości, musiał więc w całości ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od niego na rzecz powoda kwotę 2.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2 sentencji wyroku).

SSR Katarzyna Górna-Szulawa